

Πάτρια Γη - Χυτρίων Γη

Αννα Νόλλη Γεωργίου

Ξάφνου ακούστηκε φωνή!
 Προφητική!
 Αγρότη, δουλευτή,
 σκάψε βαθιά τη γη σου.
 Μπήξε την αξίνα σου βαθιά,
 πολύ βαθιά στη γη σου
 κι αυτή σαν θα καρπίσει
 πλούσια βασιλεία πολλά
 θα βρει να σου χαρίσει
 κι έσβησε η φωνή.

Κι άρχισε ο αγρότης δουλευτής
 σκληρά πια να πασκίζει
 να βρει της γης το θησαυρό·
 Κάρπισε αυτή, του γέμισε
 με πλούτια τα κελάρια,
 μα αυτός εκεί.
 Με την αξίνα του έσκαβε τη γη
 την έσκαβε με πιότερη μανία
 θέλοντας πιο βαθιά να μπει,
 μέχρι που βρήκε να αποκουμπήσει
 σε θησαυρούς πολλούς, παλιούς,
 σε πέτρες, σε αγάλματα, ναούς,
 σ' αυτό που όλοι τους το λένε ιστορία.

Και βγήκανε βασιλεία στο φως·
 Χύτριοι, Σεπτίμια Σεβήρα
 Άγιοι Δημητριανοί·
 αυτοκράτορες, επίσκοποι, ναοί,

μύθοι πολλοί και θρύλοι
 Του Χύτρου η Γη.
 Κομμάτι μιας πατρίδας
 Της Κύπρου η Γη.
 Κι ακούστηκε ξανά η φωνή
 Απόηχη, με αγάπη φορτισμένη
 Άνθρωποι εσείς· προσέξτε τη ΓΗ,
 την πάτρια Γη σας.
 Κι αυτός φρουρεί.
 Ορθοί!
 Στα μετερίζια
 μια και την ορέγονταν πολλοί
 αρχόντισσα σαν ήταν
 με χρυσάφι, φινέτσια κια ομορφιά
 της θάλασσας της γλυκοκυματούσας
 χάδι,
 της θάλασσας πολύτιμο πετράδι.
 Κυπρίων Γη!
 Κι ήρθαν πολλοί. Πολλοί να την πατή-
 σουν τη γη την πατρική.
 Φράγκοι και Βενετοί ρηγάδες
 και Τούρκοι αφεντάδες
 που βγάλανε την Κύπρο στο σφυρί
 Παζάρεψε την Κύπρο
 η γηραιά κυρία
 την άρπαξε μια και ήβρε ευκαιρία
 ώ τι τραγική στ' αλήθεια ειρωνεία
 να παζαρεύονται πατρίδες.

Και πρόσμενε αυτή καρτερικά
να ξαναγεννηθούν οι Διγενήδες
και η πατρίδα να χαρεί ξανά το φως
της λευτεριάς το φως. Του ηλιού το φως.
Κι ανέβηκε πολύ ψηλά το φως.
Τη δούλεψαν, τη θέρισαν ξανά
Μα λάθεψε μια μέρα ο σποριάς της
και ω το κρίμα; του κακού μας έριξε στη
γη σποριά·
και σβήστηκε με μιας το φως.
Το σκότος μπήκε στη ζωή μας.
Αίμα και θάνατος στη Γη μας
Την Πάτριά Γη μας
Ντροπή! Ω τι ντροπή
και βρόντησε!
Κι άστραψε
Κι ακούστηκε ξανά,
σκληρή, και παγερή, πιο τραγική
η φωνή!
Προδότη εσύ!
Πώς τόλμησες στ' αλήθεια να δεχτείς,
το χέρι να οπλίσεις
και στο δικό σου αδελφό
να ρίξεις τη βολή;
Το χρέος σου βαρύ;
Θαρθούν απανωτές οι συμφορές!
Θα κλάψεις!
Θα πονέσεις!
Θα αφήσεις της αξίνας τις χαρές!
Θα φύγεις, δε θα αντέξεις,
αγρότη εσύ και δουλευτή!

Κι ήρθε ο δίσεχτος καιρός·
Αττίλες σε πατήσαν Κύπρια Γη μου

Τη γη σου μαγαρίσαν τα σκυλιά.
Στα δυο σου σκίσαν το κορμί, Μάνα Γη, ω
Γη μου»
Το βόρειο κομμάτι σου εκεί
μόνο, κατάμονο,
συνάμα προδομένο,
στέκει κι όλο καρτερεί το φως
του ήλιου το φως έστω Γη μου, πατρική
μου
Εκει της βόρειας Κύπρου η Γη!
μαζί και η Γη του Χύτρου
ω! Γη της Κύπρου τραγική!
των Χυτρίων Γη μου
Και τώρα των Χυτρίων Γη, εδώ στη Λευ-
κωσία
Στην πράσινη γραμμή κοντά·
Πόση αλήθεια ειρωνεία!
στρατός, φυλάκια, σημαίες
αρχοντικά περήφανα,
χαλάσματα και γραίες
να σέρνουνε τα βήματα
αργά, νωχελικά,
απομεινάρια του χθες!

Κι η άλλη, ως είπαμε, αλλού!
Εκεί στου Χύτρου το βασιλείο,
κάπου μακριά απ' τον ήλιο,
μια και την πατήσανε μαθές
Τούρκοι Αττίλες, τούρκικες ορδές,
να στέκει εκεί καρτερικά
προσμένοντας τον ήλιο να ανατείλει.
Των Χυτρίων Γη. Η Γη του Χθές.
Κι εσύ παρών στην Λευκωσία,
φρουρός ακοίμητος της μνήμης,

μην τάχατες σου φύγει
και χαθεί το χθες·
μην τάχατες και μείνεις
δίχως μνήμη.
Αν είναι δυνατόν ποτέ,
ο άνθρωπος να ζήσει δίχως χθες·

να ζήσει δίχως μνήμη.
Εσύ παρών! Εδώ! Εκεί!
Προσμένοντας τον ήλιο να ανατείλει
φρουρός ακοίμητος του χθες!
Εμείς, εσείς ακοίμητοι φρουροί του χθες
Προσμένοντας τον ήλιο να ανατείλει.

ΘΥΜΗΣΕΣ

Αννα - Νόλλη Γεωργίου

Θύμησες του δειλινού
κάποιο απόβραδο
Θύμησες νοσταλγικές
γεμάτες πίκρα και βάσανο.

Να περπατάς χαρούμενη
στις στράτες,
Να χαιρετάς γειτόνισσες,
Να τρέχεις, να γελάς
και να οσμίζεσαι
ρυάκια, λεμονιές
γιοκλήματα και κρίνα

Θύμησες· Θύμησες νοσταλγικές,
Μα να θυμάσαι τι;
Σπίτι; εκκλησίες, σεράγια;
Μα να θυμάσαι τι;
Κεφαλόβρυσα, πλατάνια;
λεμονανθούς, τριαντάφυλλα;
Μα να θυμάσαι τι;
Τάφους γονιών, προγόνων;